१२ सर्गः दृष्टुः यस्मान्मूर्खातुरः मूर्खोयश्चातुरः पथ्यकटूननश्नन् अभक्षयन् यत्सामयः रोगवान् भिषजां वैद्यानां न दोषः किन्तु तस्यैव ॥ ८२ ॥

भ० उवाचेत्यादि। उत्थितोविभीषणोरावणं वाचमुवाच किमुवाचेत्याह हे महाराज मया विना सुखं आस्स्व सुखेन तिष्ठेत्यर्थः ङिलासङ्उपवेशे गी तवैवाच दोषोन ममेत्युपदिशन्नाह मूर्खआतुरोरोगी पथ्यान् कटून् अनश्नन् अभक्षयन् सामयो रोगी यत्तिष्ठत्यसौ भिषजां वैद्यानां न दोषः किन्तु तस्यैव ॥ ८२ ॥

करोति वैरं स्फुटमुच्यमानः प्रतुष्यति श्रोत्रसुखैरपथ्यैः। विवेकशून्यः प्रभुरात्ममानी महाननर्थः सुहृदां वतायं॥ ८३।

ज०म० करोतीत्यादि। प्रभुर्विवेकशून्योनिर्विवेकः आत्ममानी मत्समोऽन्योनास्तीति आत्मानं श्लाघमानं आत्ममाने इनिः स्फुटमुच्यमानोवैरं करोति स्नेहं न करोति पथ्यमनेनोक्तमिति श्रोत्रसुखैः तदर्थमनोहारिभिः अपथ्यैस्तुष्यति तस्मादहं प्रभुः सुहृदामाश्रितानां महाननर्थः अनर्थहेतुत्वात् वत शब्दः खेदे ॥ ८३॥

भ० करोतीत्यादि। प्रभुरीश्वरोविवेकशून्यः सदसद्विचाररहितः आत्ममानी मत्समोनास्तीत्यात्मानं श्लाघमानोवत खेदे अयमेव सुहृदां महाननर्थोदुःखहेतुः कथमित्याह तादृक् प्रभुः